

סיפורי ניסים בזכות רבינו חיים בן עטר זצוק"ל

למעוניינים לקבל במייל את פירושו של 'אור החיים' הקדוש,
נא לשלוח בקשות למייל pnineeh@gmail.com

סיפור א'

עוד מילדותי עד גיל 42 הייתי אדם חסר בטחון עצמי לחלוטין, כל ימי חששתי מאד להיות בחברת אנשים, השתדלתי תמיד להיות לבד, והכל בגלל גמגום קשה מאד שפקד אותי מגיל קטן. אני זוכר את אותם לילות אפלים כואבים וקשים שהיו מנת חלקי, בהם היו הורי מבקשים ממני להצטרף אליהם לאירוע משפחתי כזה ואחר ותמיד סירבתי, חששתי שאצטרך לענות לשאלות שישאלוני באותו האירוע, מספיק שישאלוני רק לשמי וגמגומי הקשה יגרום לי להתייגר ולהתייגר מאד, כיון שהייתי מתאמץ במשך כחצי דקה לומר את שמי, ולפעמים אף יותר מכך, ולא אחת יצאתי מחוץ לאולם ופרצתי בבכי סוער על רוע מזלי מחמת גמגומי הקשה, לכן מגיל 8 בערך סירבתי בתוקף להתלוות להורי שהיו יוצאים עם אחי ואחיותיי הקטנים והגדולים לאירועים משפחתיים, והייתי נשאר בבית לבדי, נכנס למיטה ומרטיב את הכרית בדמעות רבות ומרות.

כך גדלתי כשבמשך השנים אף בין חברי ללימודים היו כאלה ששמחו ללעוג לי ולביישני בפני כל ילדי הכיתה. לא היה לי יום אחד במשך 42 שנה ללא ביזיונות, אני יכול לכתוב כמעט בוודאות שלא היה יום שלא הסתגרתי בו בשירותים במשך כל זמן ההפסקה בבית הספר וכך מנעתי מעצמי ביזיונות ובושות מידי יום ביומו.

גדלתי, רוב חברי הצליחו לישא אישה ואף זכו לילדים, ואני הייתי אי שם הרחק, כיון שחששתי מאד לפגוש בת זוג, ואף לאחר שהרהבתי עוז בנפשי והסכמתי להיפגש, תמיד סורבתי ולא זכיתי לפגישה נוספת, כשרובן המוחלט של אותן בנות אמרו מפורשות שגמגומי הקשה מפריע להן מאד.

באחת השבתות בה קראתי על הסגולה הנפלאה אודות הלימוד בספר "אור החיים" הקדוש במשך 10 דקות בכל יום ומיד החלטתי ואף קיבלתי על עצמי לעשות זאת ואמרתי מפורשות שכל רצוני לזכות בזכות לימוד זה לפגוש את בת זוגתי ושלא אגמגם כלל כשאפגוש אותה.

כעבור שבועיים מתחילת לימודי בספר "אור החיים" הקדוש הכרתי את אשתי היקרה, ובפגישתנו הראשונה נוכחתי לראות שאיני מגמגם כלל, לעולם לא אשכח את אותה הנאה שהייתה לי בהיעלמות גמגומי, פשוט לא רציתי לסיים את הפגישה, וברור היה לי ש"אור החיים" הקדוש פעל למעני, אך הכל היה טוב ויפה אך ורק בפגישה איתה כיון שמיד לאחר מכן חזרתי לגמגם קשות ונוראות כמקדם.

לא הבנתי למה!!! מדוע איתה הדיבור קולח מפי חלק ועם אחרים כמעט ואיני יכול לדבר?!? יתירה מזאת: איך אפגוש את הוריה? כמה מוזר יהיה להם וכמה עוגמת נפש תהיה לי כשאגמגם בשיחתי איתם לאחר שיראו בשיחתי הרצופה איתה? באחד הבקרים בו הייתי מאושר מפגישה נפלאה שהייתה לי בלילה הקודם, בה לא היה אף לא שמץ של גמגום, ישבתי ושאלתי את עצמי שוב: מדוע? מדוע רק איתה איני מגמגם? לפתע קפצתי משמחה כשנזכרתי שבאותו יום בו קיבלתי על עצמי ללמוד 10 דקות הדגשתי ואמרתי שהנני עושה זאת כדי שלא אגמגם כשאפגוש את בת זוגתי, ואכן זה מה שקרה, שרק בפגישותיי איתה איני מגמגם אך לאחר מכן הכל חוזר לכשהיה, מיד קיבלתי על עצמי ואמרתי: "ריבונו של עולם!! אני מקבל על עצמי להוסיף עוד 10 דקות של לימוד ב-"אור החיים" הקדוש, וזאת כדי שהגמגום יוסר ממני לחלוטין ולא אגמגם כלל".

איני יודע איך להודות לאבינו שבשמים על הנס הגדול שהתרחש ימים ספורים לאחר מכן והגמגום נעלם לחלוטין, הפכתי להיות המאושר באדם, הוצפתי בשמחה ואושר, חיי השתנו מקצה לקצה, הרגשנו שאנחנו משלימים זה את זו וזו את זה ובתוך חמישה שבועות באנו בברית הנישואין.

כל קרובי משפחתי כולם ללא יוצא מן הכלל עמדו נפעמים ונרגשים כששוחחתי עימם בפעמים הראשונות ללא גמגום, חלקם אף התחזקו מאד והחלו לשמור תורה ומצוות ואף קיבלו על עצמם ללמוד בכל יום בספר "אור החיים" הקדוש כדי לקבל ישועות לכל מיני בעיות, ואכן זכו ועדיין זוכים אף הם וקוצרים ישועות, וכמעט בכל יום אני מתעדכן בישועה נוספת שהתרחשה בזכות לימוד זה.

סיפור ב'

אור החיים הקדוש היה מקפיד ביותר על הכנסת אורחים והנה בערב פסח אחד לא הזדמן אורח בעיירה הרב שלח איפא שליח שימצא בשווקים אורח. לאחר חיפושים נרחבים גילה השליח אדם העומד בפנית בית הקברות כאשר הוא ממרר בבכי תמרורים. לשאלת השליח ענה האיש שמבקש הוא את נפשו למות השליח מיהר לרב וסיפר לו על פגישתו, הרב בכבודו ובעצמו מיהר לעבר בית הקברות. ואז סיפר האיש לרב את סיפורו: "לאחר 10 שנים של עבודה בהן עזבתי את משפחתי ועבדתי עבודה קשה ומפרכת, בקשתי לשוב כספי אשר חסכתי ולהנות את משפחתי לאחר שנים ארוכות של פרידה. והנה כאשר ביקשתי לעלות לאניה שתיקח אותי לביתי **צנח ארנקי וכל עמלי שקע במעמקים** ואם לא די בכך, הרי שקרוביה של יתומה עניה בת עירי ביקשו ממני להעביר לה ממון כדי שתוכל להינשא וגם הוא ירד לתהומות הים".

הרב שריחם על צערו של הבחור לפניו הבטיח לו **שתוך כמה שניות יעלה על פני המים כל האבידות ששקעו במקום במשך שנים והוא יושיט יד ויקח את אבידתו בלבד**, לעיני האיש הנדהם נתגלה המחזה שלא יאמן, ממש כדברי הרב. לאחר שקיבל האיש את ארנקו האבוד **ביקשו הרב בקשה אחת- שיתארח אצלו בליל הסדר**.

סיפור ג'

אחד מיני הסיפורים הרבים המתארים את רוח הקודש של האור החיים הקדוש הוא כאשר שהה בביתו של הרב אבולעפיה. שם התקבל בכבוד מלכים והוכנה עבורו סעודה מפוארת אליה הוזמנו כל גדולי העיר וחכמיה. בתוך הסעודה המרגשת הוגשה צלחת מרק בעלת ריח נעים. להפתעת המסובים לא הסכים הרב לטעום מהמרק **בטענה שרוח טומאה מרחפת מעל המאכל**. רק למחרת היום התגלה הסוד, משרתת זקנה הייתה בבית, שגחנה מידי פעם לשתות לשוכרה ולאחר מכן להרדם לשעות מספר. בני הבית שהיו רגילים למנהג זה של המשרתת חשבו ששוב השתכרה ונרדמה, אולם **כאשר באו להעירה גילו להפתעתם שהמשרתת פשוט נפטרה**. אור החיים הקדוש שהרגיש ברוח הקודש בטומאת המת המרחפת על פני התבשיל סירב לטעום ממנו.

סיפור ד'

סיפור מופלא עד מאד התרחש בזמן מלחמת תש"ח. באותה מלחמה שפרצה בכל גבולות ארץ ישראל נכבשה העיר העתיקה של ירושלים. נקדים ונציין כי במשך תשע עשרה שנים הייתה ירושלים העתיקה בידי האוייב עד אשר בעזרת ה' יתברך שוחררה בכ"ח באייר תשכ"ז במלחמה קצרה שנודעה בהיסטוריה בשם "מלחמת ששת הימים" מימדי ההרס שחוללו הירדנים ברובע היהודי של ירושלים העתיקה התגלו רק לאחר מלחמת ששת הימים. הם הרסו בתי מדרשות ונתצו ושברו מכל הבא ליד. כל בתי הכנסת שברובע היהודי נהרסו ואף את ספרי התורה שרפו בידיהם הטמאות.

הירדנים לא הסתפקו בזאת ופנו אף להציק לשוכני עפר: הם פנו להר הזיתים ושם בבית העלמין המקודש הרסו מצבות. במקום המצבות ההרוסות החלו לסלול כביש. לשם כך הובא טרקטור אשר החל לחרוש וליישר את הקרקע. מצבה אחר מצבה התמוטטה תחת עוצמתו של הטרקטור עד שהגיע לשטח קברו של "אור החיים" הקדוש. כאשר הגיע הטרקטור לציון בכדי להורס את המצבה לצורך סלילת הכביש לא עלתה בידו. **רק נגע הטרקטור במצבה, מיד התהפך והנהג נפל ומת במקום**.

הירדנים תלו את הדבר בטרקטור. הם חשבו שכנראה חל קלקול במנוע ויש להביא מיד מכונאי. המכונאי הגיע, תיקן מה שנראה לו ומיד לאחר מכן הגיע נהג אחר על מנת לסיים את משימת קודמו: הרס מצבות.

אולם **אך נגע קצה הטרקטור במצבה של הרב ומיד התהפך והנהג נהרג**. עכשיו הרגישו הירדנים שקיים קושי מסויים אך עדיין שייכו אותו לטרקטור ולא נכנעו. ברום לב, במחשבה של "כוחי ועוצם ידי" ביקשו לנתץ את המצבה ויהי מה. לשם כך לקחו פטיש כבד במטרה להרוס את המצבה אולם, **כאשר הרים הערבי את הפטיש נשמט זה מידו ורוצץ את ראשו**. הפעם, הירדנים נבהלו וידעו שיש דברים בגו, הם התרחקו מיד מהמקום ואיש לא העז לגעת יותר בקברו של הרב הקדוש, וכך הוא נשאר על תלו עד היום הזה.

סיפור ה

בעת שבה עלה 'אור החיים' הקדוש לארץ, עבר בטבריה אצל רבי חיים אבולעפיא זצוק"ל. לאחר מכן עבר לירושלים. חיפש רבינו מקום מתאים שבו יוכל להשתקע וללמד בו תורה. והנה הוא מצא בעיר העתיקה, וכשנכנס אליו הריח בו קדושה. הסתבר כי היה זה מקום משכנו של בעל ספר "חרדים", רבי אלעזר אזכרי.

חיפש רבינו אחר בעל הבית, ומצא כי מקום קדוש זה מוחזק בידי גוי. מיהר הרב לשכור את המקום מהערבי ושילם לו שכר דירה לשנה שלמה. מיד אחר כך פתח שם ישיבה ומקום תורה. והתלמידים התחילו לנהור למקום ללמוד ממנו תורה. כשראה הגוי שהרב קבע את הבית כמקום של תורה ותפילה וכי רבים באים ללמוד ולהתפלל, הבין בדעתו כי השוכר החדש מרוויח כסף טוב מהתלמידים שבאים אליו. והוא החליט לדרוש תוספת שכר על הדירה, ובא אל אור החיים הקדוש ודרישתו בפיו.

רבינו השיב לערבי: "הרי ידוע, ששוכרים כאן בירושלים דירה לשנה, ועל כן שילמתי לך מראש, עד סוף השנה!". אך הגוי לא הרפה, ונשאר במקומו כשהוא דורש את תוספת השכר. או אז אמר לו רבינו: "לך מכאן! אנו צריכים ללמוד תורה עם התלמידים!". הגוי עמד בתוקף על שלו ונשאר עומד על מקומו. פנה אליו שוב 'אור החיים הקדוש' ואמר לו: **"אם כן, תישאר עומד"**.

אותו גוי נשאר עומד על מקומו בלי יכולת לזוז. קפוא ומושבת, גם לדבר לא יכול. כאילו רגליו ניטעו בקרקע הבית. רבינו פנה לתלמידיו ואמר: "עכשיו נמשיך בלימוד התורה ועוד מעט הדברים יבואו על מקומם בשלום". מעט זמן עבר עד שכל העיר הייתה הומה ורועשת מהנס המופלא שהתרחש בבית מדרשו של רבינו. הדברים הגיעו גם לשייח', שהיה הדמות הבכירה והחשובה בירושלים של פעם. גם הוא בא לראות במו עיניו את הפלא הגדול של אחד מבני קהילתו נטוע על מקומו בלי יכולת לזוז **בגלל גערתו של הרב של היהודים**.

ניסו השייח' ועוזריו להזיז את הערבי ממקומו, ולא עלה בידם. ניגש השייח' ל'אור החיים' הקדוש, שהיה עסוק בכל אותה עת בלימוד התורה עם תלמידיו, וביקש ממנו שישחרר את בעל הבית. שאל אותו רבינו: "האם מקובל אצלכם, הערבים, שכאשר מישהו חותם הסכם שכירות עם מישהו אחר הוא יכול להפר אותו באמצע השנה?" - "חס ושלום", אמר השייח', "אצלנו מילה זו מילה ולא משנים את דברינו". "אם כן, למה האיש הזה מפר את ההסכם בינינו? העונש הזה בא על כך שהוא הפר את ההסכם וביקש העלאת שכר דירה בניגוד להסכם שחתמנו עליו לפני זמן קצר".

ענה השייח': "אם כן אני ערב בשבילו שהוא לא יבקש העלאת שכר על הדירה. שחרר אותו ממקומו שילך לביתו, לאשתו וילדיו שמחכים לו". אך רבינו לא הסכים לכך. הוריד השייח' את המחיר ואמר לרבינו: "קח את הדירה בשכירות לכל ימי חיך". אמר לו הצדיק: "לא ולא. האדם הזה מוחזק כשקרן. היום הוא רוצה להשתחרר ויסכים לכל דבר ודבר. מחר יבוא לפה וינסה לסלק אותי מהמקום. **אני רוצה שהמקום הזה יעבור על שמי בטאבו אצל רשם הקרקעות**".

שאל השייח' את הערבי הנטוע במקומו: "האם אתה מסכים למה שמבקש הרב?". נענע הערבי בראשו לאות הסכמה. והשייח' חשב שבזה מסתיים העניין. אבל 'אור החיים' הקדוש ידע עם מי יש לו עסק ואמר: "לא ולא. אם לא יבוא רשם הקרקעות ויעביר את הטאבו על שמי - לא אתן לו לזוז ממקומו כלל".

השייח' הבין כי אין לו כל ברירה אחרת והזמין לחדר הישיבה את רשם הקרקעות, שהגיע עם כל פנקסיו. ובמעמד השייח' כתב הרשם את הבית על שמו של רבינו לדורי דורות. אחרי שיצאו כל הנוכחים מישיבתו שאלו אותו התלמידים: "למה הוא עשה את המופת הזה?". אמר להם כי יש **חשיבות גדולה לגאול בתים של יהודים בארץ ישראל**, ובוודאי בירושלים עיר הקודש. ובוודאי בית של צדיקים גדולים שלמדו בו תורה בקדושה ובטהרה.

הוא סיפר להם כי המקום הזה כלל לא היה שייך לערבי, אלא לרבי אלעזר אזכרי, שהערבי הזה גזל את הקרקע מיורשיו. שכן זו דרכם של הישמעאלים, לגזול קרקעות של יהודים ולומר אחר כך "שלנו הם". אף-על-פי-כן אני הסכמתי לשלם לו כסף, משום שאיני רוצה לריב עמו. אבל אחרי שהפר את דברו, מצאתי את ההזדמנות להחזיר

את הגזלה לבעליה". עד היום מצוי בעיר העתיקה בירושלים הבית שאור החיים הקדוש גאל מהנכרים. בית שלמד ולימד את תורתו לרבים, והוא ברשות ישראל.

סיפור ו'

מעשה ביהודי כבן 50 שסבל מסוכר בדם. הלה ביקר אצל רופאים, לקח תרופות להורדת רמת הסוכר, אך זה לא הועיל, ולא די שלא השתפר המצב אלא אף הלך והחמיר מיום ליום עד שלמרבה הצער הגיע הסוכר לעיניים, ומאז פחת מאור עיניו מיום ליום, עד שיום אחד כבר לא יכל לראות כלל, רח"ל!

הלה נכנס לדיכאון, וחדל מלצאת מביתו לרחוב, וישב כל היום בביתו. אחד מידידיו שרצה לעזור לו, ביקש ממנו כמה פעמים שיאות לנסוע לציון האור החיים הקדוש ולהתפלל שם על מצבו הלא טוב, אולי תבוא משם הישועה, אך מכיוון שהלה היה מיואש ממצבו, סירב לבקשה, באשר לא האמין שעדין יש לו תקווה. אולם אותו חבר טוב לא הירפה ממנו, ולא חדל מלהפציר בו ולבקשו שיזאיל לעלות לציון האור החיים. משראה החבר שכל בקשותיו נופלים על אוזניים ערלות, החליט ועשה מעשה.

יום אחד הביא עימו שני אברכים חסונים בעלי כוח, הללו נטלו את האיש בעל כורחו, הכניסו אותו לרכב והסיעו אותו לציון אור החיים הקדוש. בהגיעם לשם נעמד החולה בסמוך לציון, פרץ בבכי מר, התפלל מקירות ליבו על מצבו הביש, ושפך שיחו לפני בורא עולם בקול רם משך כשעתיים תמימות, כשבכל העת זולגות עיניו דמעות. תפילתו, בכייתו ודמעותיו הביאו התעוררות עצומה בין הנוכחים שם. הוא ביקש מהקב"ה שיפתח את עיניו בזכות הצדיק, והבטיח ללמוד בכל יום מספרו של אור החיים. ובנוסף תרם והשתתף בסעודה לכבודו של האור החיים הקדוש זיע"א, ביום ההילולא.

בתום התפילה הלך לביתו, בתקווה שתפילתו התקבלה ומאור עיניו יוחזרו לו בקרוב. והנה זה פלא, **לאחר שלושה ימים מאז ששב מציון האור החיים, נפקחו עיניו קמעה, והצליח להבחין בין יום ללילה.** הוא שמח מאוד על השיפור שחל בראייתו, וקיווה שבקרוב יפקחו עיניו לגמרי. לאחר כמה ימים חל שיפור נוסף, והוא כבר יכל לראות דמויות אנשים. **עד שבתום שבועיים מיום ביקורו בציון האור החיים, נפקחו עיניו לגמרי, וראייתו הייתה כאחד האדם!** מאז הוא מקפיד ללמוד בכל יום בספר אור החיים על התורה, אפילו בערב פסח, ביום הכיפורים, ובמוצאי תשעה באב. כמו"כ משתתף קבוע ביד רחבה, בהוצאות הסעודה ביום ההילולא ט"ו בתמוז לכבודו הצדיק זיע"א.

סיפור ז'

להלן סיפור מפי בעל המעשה בו ניתן ללמוד על זכות התפילה על ציונו של רבינו: "אספר לך סיפור שהייתי עד לו מתחילתו עד סופו. מדי ליל שישי נהוג בבית מדרשנו בביתר עילית שלומדים בצוותא בספר הקדוש "אור החיים" כהכנה לשבת קודש בהוראתו של כ"ק האדמו"ר זיע"א.

לפתע נכנס אברך מאנ"ש הנראה כסהרורי ובפיו משאלה. "מי רוצה לנסוע עמי עכשיו לציון הקדוש?" הרמנו גבה לנוכח הבקשה. השעה היתה כבר אחר חצות הלילה. האברך סיפר מה עומד מאחורי הבקשה שלו: שכני התקשר אליי כעת מבית הרפואה, וביקש ממני בתחנונים לעלות לציון הק' ולומר בשמו שהוא מקבל על עצמו "לא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה" לזכות בנו הקטן הזקוק לרחמי שמים.

מה קרה לילד? שאלתי. האבא מספר לי בדמעות שלפני כמה שעות הוא קדח חורים בקירות הבית, וכדי שהברגים יכנסו בקלות לחורים הרטיבים ברוק פיו. לידו עמד בנו הקטן בן השנתיים וראה את מה שאביו עושה. לפתע רואים ההורים את בנם הקטן משתעל בצורה מוזרה ומחליף צבעים. כשראו שהמצב קשה נסעו איתנו בבהילות לבית הרפואה "שערי צדק" בירושלים. **לאחר סדרת בדיקות וצילומים הוברר שהתינוק בלע בורג גדול.**

נערכו ניסיונות לשלוף את הבורג באמצעות טיפולים רפואיים שונים, אך הם לא הועילו, הבורג לא זז כלל. זה היה ביום חמישי בלילה והרופאים החליטו לנתחו בבוקר יום שישי כדי שהבורג הגדול לא יזהם את הגוף ויפגע בו ח"ו.

האב המבוהל שהשמעות על הישועות הפלאיות על הציון הק' הגיעו לאוזניו, התקשר מיד אל שכנו שנמנה על אברכי אנ"ש, שיעלה מיד על הציון הק' ויאמר שהוא (האבא) מקבל על עצמו את הקבלה האמורה.

אנו עומדים נבוכים ומשתאים. ברצוננו לעזור, אבל בשעה כזו אין שום אמצעי תחבורה להר הזיתים. בעוד אנו עומדים וחושבים מה לעשות מזדעק לו אברך שאינו מאנ"ש וישב בירכתי בית המדרש, "אני מוכן לקחת אתכם עכשיו לציון". וכך הגענו בשעה שתיים לפנות בוקר אל ציון הרבי זיע"א ואמרנו שם כי פלוני האב של הילד קיבל על עצמו לא לדבר כלל בשעת התפילה וקריאת התורה מעתה ואילך לזכותו של בנו הקטן מרדכי בן... ומבקשים כי בזכות זו הבורג יצא מעצמו ללא שום פגע.

חזרנו לבתינו, מחכים לישועת ה' ובטוחים בזכותו של הצדיק. בשעה 08:40 בבוקר יום שישי אני מקבל טלפון מבית החולים. האב מרוגש כולו עד שאינו יכול לדבר מרוב שמחה. "לפני הניתוח – הוא מספר – עשו עוד הפעם צילום והרופאים יצאו מחדר הרנטגן עם הצילומים החדשים וההפתעה הגדולה "אין בורג, אין ניתוח".

מבולבל כולו פנה האב אל הרופאים ושאל אותם, היכן הבורג שהיה תקוע לרוחב הבטן? הרופאים ענו, היכן הבורג איננו יודעים, אך זאת אנחנו כן יודעים - בפנים לא! זה בטוח. עשינו שני צילומים והבורג נעלם. **בינתיים ניגשה אמו של הילד להחליף לו טיטול לאחר לילה שלם, והנה היא זועקת בתדהמה - הבורג יצא כדרך הטבע.**

לא יאומן! הבורג, כלי משחית חד כסכין ודוקרני, השתחרר מהמעיים ויצא מהם בלי לפגוע בלי לקרוע ובלי לשרוט את הרקמה העדינה של המעיים. תחשבו על זה. באמצע הלילה אנו עומדים ליד הציון הק' ומתפללים שיצא הבורג, ובאותו זמן אכן הבורג שהיה תקוע לרוחב הבטן משתחרר ויוצא החוצה מעצמו כדרך הטבע, לאחר שכל המאמצים של הרופאים נכשלו.

האב שאינו נמנה על עדת החסידים ערך סעודת הודיה ונסע לספר לרבו את כל מעשה הניסים. אמר לו רבו "מצווה לפרסם ברבים!". את זאת אנו עושים כאן, ולנו לא נותר אלא להתחזק באמונת צדיקים. הרבי הבטיח - צדיק גוזר - "מי שיקבל על עצמו לא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה מובטח שתקובל תפילתו" והקב"ה מקיים.

סיפור ח'

מעשה נורא סיפר הגה"צ רבי נטע פריינד שליט"א: שבור ורצוף ניצב יהודי סמוך לציון קדשו של רבנו אור החיים הקדוש שבהר הזיתים, ובפיו תחינה. זה שנים חלפו מאז הקים ביתו עם אישה יראת ה' ועדיין לא נפקדו בזרע של קיימא. הרבה תפילות התפללו, קבלות טובות קיבלו על עצמם, גם סגולות רבות עשו למכביר ושערי רחמים, כמו נעולים היו לתחינתם. עד לאותו רגע, בו האירה הארה בלבו של האיש והוא לחש בדמע 'ריבונו של עולם, מקבל אנוכי על עצמי שאם אפקד בישועה ובן זכר ייוולד לי, אקרא שמו 'חיים' והוא יישא את שם הצדיק עליו כל ימיו עלי אדמות' התחושה כי הייתה זו שעת רחמים ועת רצון הקלה את צעדי בלכתו מן הציון הקדוש למעון בדידותו. וכאשר חש, כן היה ולפקודת השנה נולד לו בן זכר.

אך חודשים אחדים קודם לכן נפטר בפתאומיות זקנו של האיש לבית עולמו, וכמובן שבלבו התגוששו שני השמות ברור היה לו כי חייב הוא לקרוא את שם הרך הנולד 'חיים', אך סבר להוסיף את השם 'דוד' כשמו של הסבא המנוח. ספק היה בלבו, אם יקדים את חיים לדוד או להיפך, וגם בספק זה היה לו ספק ספקא אולי אסור לו לכזב בדבריו למחצה ועליו לתת את השם 'חיים' לבדו. מתוך לבטיו שלא ידע לשית להם עצות בנפשו, קם האיש ונסע לתל אביב, למעון קדוש של הרה"ק רבי אהרון מבלעזא זי"ע, וכאשר נכנס אל הקודש פנימה סח דברים כהווייתם ושאל הדרכה. משסיים לשאלו, הזדעזע הרה"ק מבעלזא והשיב בחיל וברעדה: "ה'אור החיים' הקדוש היה מלאך! איך ניתן לצרף מלאך עם אדם בחדא מחתא?". ויקרא שמו בישראל 'חיים'.... (נר המערבי)

סיפור ט'

כידוע לכל כי ישועות גדולות ונצורות פעלו רבים על ידי שקיבלו על עצמם להגות בקביעות בספר הקדוש אור החיים, ומפורסמת העובדה על הגה"צ רבי הלל שלזינגר זצ"ל שלא נתברך בפרי בטן זמן רב אחר נישואיו, והלך לדרוש ברופא גדול ומלומד ביותר. אמר לו הרופא: "רבי יהודי, כאשר יצמחו עשבים על כף ידי יהיו לך ילדים". רבי הלל לא

התמהמה ושם פעמיו מיד אל ציונו של ה'אור החיים' הקדוש אשר בשיפולי הר הזיתים, ושם קיבל על עצמו בדמעות שלישי ללמוד בכל שבוע מספרו הבהיר, וראה זה פלא - כעבור שנה חבק בין זרועותיו את בתו הבכורה, וזכה להקים דור ישרים מבורך בחתנין רבנן, ואלו הם: הגה"צ רבי משה הלברשטאם זצ"ל חבר הבד"ץ העדה החרדית בעיר הקודש, הגאון הגדול ר' סנדר פריינד זצ"ל והגאון הגדול ר' משה נחום שפירא זצ"ל.

סיפור י'

מעשה שנסעו קבוצת אברכים על ציונו הקדוש ביום מן הימים, ושם דיברו אודות הסגולה לקבל על עצמם להגות בספרו הקדוש, שאפשר על ידי הקבלה לפעול ישועות גדולות ונצורות עד אין חקר, למחרת היום התקשר אחד האברכים שהיה שם, וסיפר שהוא 'מוכר ספרים', ולאחרונה נשאר בידו מאות ספרים שלא מצא להם קונים ונגרם לו הפסד ממון רב, ובין הספרים היו גם מאתיים וחמישים ספרי 'אור החיים הקדוש', אתמול בלילה קיבל הלה על עצמו ללמוד בקביעות בספר הקדוש, והיום בבוקרו של יום פנה אליו סוחר ספרים שצריך הוא לספרים רבים, וראשונה הוא נצרך לכמאתיים וחמישים ספרי אור החיים הקדוש הנ"ל.

סיפור י"א

מעשה במחבר ספר שבא למרן הגאון ר' מרדכי אליהו זצ"ל עם כדי לקבל הסכמה. כאשר הרב עיין בספר, נפתח לו הספר בדף שבו המחבר מתריס דברים כנגד ה'אור החיים' הקדוש, שדבריו הם נגד גמרא ערוכה. הרב התפלא לראות דברים אלו, ומיד פתח את הגמרא, וראה שאכן מפורש שם נגד דברי ה'אור החיים'. אולם מיד פתח את ספרו של רבינו חיים בן עטר על הש"ס "ראשון לציון", ראה שם כי נוסח הגמרא שהייתה בידי רבינו היא שונה, ולפי נוסח זה אין שום קושיא על דבריו...

כאשר חזר אותו מחבר, אמר לו הרב כי אינו מוכן לתת לו הסכמה, בגלל הדברים הבוטים שכתב נגד ה'אור החיים הקדוש', וזאת מבלי לעיין בספרו 'ראשון לציון'. וידוע שרבינו חיים בן עטר הקפיד מאד שלא יסתרו את דבריו מבלי לעיין היטב בכל כתביו. מיעץ אני לך כי תיסע לבבא סאלי בנתיבות וספר לו את הדברים. הלה נסע לנתיבות בשעת הערב, והנה אך הגיע לבית הבבא סאלי, טרם שמע מה בפיו, גרשו ואמר: "צא מביתי! אינני רוצה לראות את פניו של אדם החולק על ה'אור החיים' הקדוש! לך והשתטח על קברו, ואל תחזור אלי עד שימחל לך על דבריך!"

הלה נבהל מדבריו של הצדיק. ומיד נסע חזרה לירושלים לקבר ה"אור החיים" הקדוש בהר הזיתים, שם ישב אותו יהודי במשך כל הלילה, ובכה בדמעות שלישי והתחנן וביקש על נפשו לבל ינזק מהקפדתו של רבינו חיים בן עטר על מדברים שכתב... לאחר לילה שלם של בכיות ותחינות, שמע קול האומר לו "וסר עוונך וחסאתך תכופר".

מיד לאחר מכן נסע לרבנו הבבא סאלי, ובטרם אמר את דבריו קיבלו רבנו בשמחה ואמר לו: ברוך ה', מחל לך רבינו חיים בן עטר. ומיד נתן לו לאכול ולסעוד את ליבו, אפילו שהיה עדיין לפני התפילה, כי ראה שפניו מסוכנות ועליו להשיב את ליבו לפני שיתפלל. לאחר הפילה הטיף לו רבנו מוסר, והסביר לו את גודל מעלתם וקדושתם של ראשונים כמלאכים, ואת האיסור החמור לדחות ולהגיה את דבריהם במחי יד... (מתוך הספר "ישראל סבא")

סיפור י"ב

סיפר כ"ק האדמו"ר רבי דוד חי אבוחצירא שליט"א, כי אחד המשמשים בקודש אצל אביו כ"ק האדמו"ר רבי מאיר אבוחצירא זצוק"ל לא זכה להיפקד בזרע של קיימא. מספר שנים מחתונתו, ועדיין לא נשמע קול ילדים בין כתלי מעונו. הוא ונוות ביתו כיתתו רגליהם לרופאים ידועי שם והפכו עולמות, בניסיונות נואשים לתור אחר פתח הצלה למכאובם.

באחד הימים, הגיעתם השמועה על רופא גדול בירושלים, אשר פיתח שיטה חדשה שכבר הביאה מזור ואושר לבתים רבים בישראל. קבעו תור לרופא, אך לא הודיעו ל"בבא מאיר" על שהם עומדים לעשות, כי חששו שלא יקבלו את הסכמתו ובתמימות סברו שיוכלו לעשות דבר בלעדיו...

יום לפני הנסיעה, אמר המשמש ל"בבא מאיר" כי ייעדר מחר מהבית בשל צורך כלשהו הוא הציג את הדברים כלאחר

יד, למען לא יתקבל הרושם כי מדובר בדבר שהנשמה תלויה בו. האזין הצדיק בסבלנות והשיב בניחותא: "אתה יכול לנסוע לירושלים אך אל תלכו לרופא. במקום זאת, גשו נא לצינו של ה'אור החיים' הקדוש שבמרומי הר הזיתים ושאו שם תפילה... בעזרת השם תיושעו ותבשרו בשורות טובות". **למחרת היום שפכו בני הזוג את צקון לחשם בסמוך לצינו רבנו, ולפקודת השנה הכניסו את בנם בכורם בבריתו של אברהם אבינו ע"ה.**

סיפור י"ג

מעשה שאירע בכמה אברכים ששבו ושחרו פניו של סידנא 'בבא מאיר' בבקשת ברכה לזרע של קיימא, אך הברכה בוששה מלבוא. פעם אחר פעם, נפטרו ממנו בפסוק אחר או באמירת חיזוק כלשהי, אולם אמירה נחרצת מן הסוג שכולם ידעו שהוא מסוגל לה לא זכו לשמוע ממנו. ביום מן הימים, הזדמנו חמשה מהם לפונדק אחד והתוועדו ביניהם לנסוע יחדיו לאשדוד, לבקש מ'בבא מאיר' שיאציל להם ישועה. הגיעו החמשה לביתו ואחד מהם הזכיר את כולם, בבחינת מה שאמרו 'המבקש רחמים על חברו והוא צריך לאותו דבר...' הרהר 'בבא מאיר' במחשבותיו, והורה להם לעלות לקברו של רבנו ה'אור החיים' הקדוש ולהעתיר שם על פקידתם הקרובה. וביקש אותם שיסעו בנפרד, כל אחד עם זוגתו, ושיתטחו כל אחד בזוית אחרת של הצינו פירט את הוראתו, ואיחל להם ישועה בזכותו של הצדיק.

מעיד הרה"ג רבי יוסף פלבני שליט"א, אשר הכיר אישית את כל החברים וסיפר כי ארבעה מהם הזדרזו למלא אחר דבריו של ה'בבא מאיר' ולפקודת השנה חבקו בזרועותיהם זרע של קיימא. החמישי התמהמה וזנח את המשימה היום עודנו עירי וזרע אין לו רח"ל. 'וכך היה נוהג מור אבי הקדוש', מסיים האדמו"ר רבי דוד חי אבוחצירא, 'לשלוח יהודים להתפלל על צינו של ה'אור החיים' הקדוש, ובפרט חשוכי בנים שיושעו לקול ששון ושמחה שישמע במעונם. ובוודאי שהיה לכך קשר גם לכוח המשלח, כי מור אבי היה קשור בקשר נפשי עמוק עם ה'אור החיים' הקדוש ותורתו, ותדיר היה הוגה בספרו הקדוש, ולכן ראה שאותו מקום מסוגל ביותר שתתקבלנה בו התפילות. (נר המערבי)

סיפור י"ד

בשנת תק"ב עלה רבינו ממרוקו לארץ ישראל דרך ליוורנו שבאיטליה. בימי נדודיו בארצות אירופה השלים את ספריו אור החיים- על התורה, פרי תואר- על שולחן ערוך יורה דעה, והספר ראשון לצינו- חידושי על הש"ס. בימים ההם הדרכים היו מסוכנות ומשובשות, אך רבינו לא נרתע ושם נפשו בכפו לעלות לארץ. בהיותם בדרך צעק מנהיג השיירה הערבי: "אבדנו!". נבהלו הנוסעים ושאלו אותו מדוע צעק, ענה להם: "קבוצת אריות רצה למולנו ואין לאן לברוח!" צעקו אנשי השיירה בפחד גדול, ובכו. כששמע רבינו את דברי מנהיג השיירה אמר לכולם: "הסירו דאגה מלבכם וראו את ישועת ה'". כשהתקרבו האריות יצא רבינו לקראתם. מיד כשראו האריות אותו ברחו להם. רצו אנשי השיירה והתנפלו לרגלי הרב, ואף הגויים הודו שיש אלוקים לישראל. היה זה נס גלוי לכל העמים בזכות שהיה שומר את הברית.

סיפור ט"ו

היה זה ביום שבת בצהריים, היינו כולנו רדומים במיטתנו, ולפתע שומעים אנחנו נשימות כבדות מאד מבתנו הקטנה שהייתה על סף חנק. הבית, שהיה רגוע ושקט מאד לפני רגע, הפך ל"שדה קרב", כולנו פתחנו בצעקות וצרחות עד כדי איבוד עשתונות, פתחתי את פיה וראיתי מגנט בקוטר של 5 שם שהשתחרר מאחד המשחקים ונתקע בגרונה, ניסיתי להוציא את המגנט על ידי מכות חזקות בגב אך ללא הועיל, המצב הלך והחמיר עד שהיתה היא כמעט כחולה לחלוטין, לפתע המגנט השתחרר מהלוע לחלל הפה, ולפני שתפסנוהו להוציאו היא חזרה ובלעה אותו והוא נעלם לתוך גרונה.

הזמנתי מיד אמבולנס ונסענו לבית הרפואה הדסה עין כרם, שם הסביר לנו הרופא שהיא צריכה לעבור ניתוח בו הוא יכניס לה צינורית מהפה לחלל הוושט, וכך ינסה הוא לשלוף את המגנט בניתוח שיארך לא יותר מחצי שעה. הסכמנו לניתוח, הילדה נכנסה פנימה וכבר עברו וחלפו 30 דקות ועוד 30 דקות, ועוד 30 דקות, נלחצנו מאד, אף

אחד לא יצא אלינו להסביר לנו מה קורה, הרגשנו שאנחנו עומדים להתמוטט, כמו כל יהודי בשעת צרה חיפשתי תהילים או כל ספר קודש אחר כדי לזעוק ולהתחנן להצלתה של בתי.

ניגשתי למדף של ספרי הקודש בחדר ההמתנה ולפתע הבחנתי בעלון "אהבת ישראל", אני לא יודע איך להסביר זאת אך חשתי בהקלה גדולה, וכיון שבכל שבת ושבת רגילים אנחנו לקרוא את העלון ולהתענג עליו ובאותו שבוע נגמרו כל העלונים בבית הכנסת ואשתי התאכזבה מאד כשחזרתי לבית ללא העלון, לכך שמחה גם היא כעת כשאמרתי לה שהעלון הוא של השבוע הזה.

עם כל הלחץ הגדול בו היינו שרויים התחלנו לקרוא את העלון ובמדור זה "עשה לך רב" לא היתה שאלה באותה שבת אלא הרב כתב שהוא מוצף במכתבים ופקסים של אנשים שזכו וקיבלו ישועות בהרבה מאד מישורים, והכל בזכות שקיבלו על עצמם ללמוד בספר "אור החיים הקדוש" עשר דקות מידי יום ביומו.

סופר שם על בחור שהיה מגמגם קשות וניסה הרבה מאד טיפולים שלא הועילו לו כלום, ולאחר שקיבל על עצמו והתחיל ללמוד בספר "אור החיים הקדוש", נעלם הגמגום. עוד סופר שם על סיפורי הצלה נוספים שזכו אנשים בזכות שקיבלו על עצמם ללמוד עשר דקות ביום בספר "אור החיים". אני קורא את הסיפורים ולפתע פרצתי בבכי, היות ובתוכי בוערת אש של אמונה שהכל בהשגחה תמידית, והכל משמים, ולכן עמדתי מיד על רגלי ואמרתי בקול: "אני מקבל על עצמי ללמוד כל יום עשר דקות ביום בספר "אור החיים הקדוש" למען הצלתה של בתי הקטנה".

לא עברה דקה משאמרתי זאת ולפתע יוצא הרופא מחדר הניתוח עם בתנו הקטנה שהיתה עדיין מורדמת, שוב פרצנו בבכי, אשתי ואני, כיון ששמחנו מאד לראות שהיא עדיין בחיים, עד שפתח הרופא את פיו ואמר: "מבחינתנו הניתוח לא הצליח", ומיד תיקן הוא את עצמו ואמר: "אולי אפשר לומר שהוא הצליח בכיוון השני, היות ותוך כדי ניסיון לשלוף את המגנט החוצה דחפנו אותו לתוך מערכת העיכול, וכולנו מקווים שהוא יצא באופן טבעי".

הגענו עם בתנו למחלקה וכשעמדנו לבד לידה אמרתי לאשתי: "לרופא לא היתה הצלחה אבל מבחינתנו הניתוח הצליח". הילדה היתה מאושפזת במשך שבועיים, ובמשך כל תקופת האשפוז היתה אוכלת כרגיל ומחוייכת, וכולנו מייחלים ומצפים מתי כבר יצא המגנט.

לא שכחתי את אשר קיבלתי על עצמי והתחלתי ללמוד מידי יום ביומו בספר "אור החיים הקדוש", לאחר שבועיים של אשפוז זכינו לקבל ישועה מושלמת, המגנט יצא באופן טבעי. הסיפור עדיין לא נגמר, לאחר שנה של לימוד בספר "אור החיים הקדוש" זכיתי לסיים את כולו והחלטתי לעשות ביום שבת קודש "סעודת סיום וסעודת הודיה" ביחד על הנס הגדול שנעשה לנו.

הגעתי לשוק כדי לעשות קניות לכבוד "סעודת הסיום", כמה שמחתי לראות את כבוד הרב משה יזדי שליט"א לנגד עיני, ומיד סיפרתי לו בהתפעלות את הנס הגדול.

סיפור ט"ז

סיפר הרב יזדי משה מעלון אהבת ישראל- זוג יקר מירושלים עיר הקודש שבמשך שנים לא זכו לפרי בטן, ואף עברו טיפולים קשים שלא הועילו להם, זכו הם לנס ונפקדו בזרע קודש של קיימא לאחר שלמדו ביחד כארבעה חודשים בכל ערב בספר 'אור החיים הקדוש', וזאת ללא טיפולים.

יום אחד התקשרו אלי הורים לבחור בגיל 41 שירד מהארץ לאחר שלא הצליח למצוא כאן את זיווגו. שם בארצות הברית הכיר הוא גויה, ובתוך זמן קצר הודיע הוא להוריו שהחליט לשאתה לאישה. אמו התמוטטה כששמעה בשורה נוראה זאת ואף אושפזה בבית החולים, אך בנה הסורר הודיע שהתמוטטותה לא תבטל את תוכניתו ובתוך חודש ישא אותה לאישה. לעולם לא אשכח את אותה שיחת טלפון קשה בה דמעתי מצערם של ההורים היקרים. מרוב צער לא מצאתי את המילים הנכונות כדי לחזקם ולהרגיעם, עד שלפתע קלחו המילים דלהלן מפי ואמרתי להם: "גדול ורב כוחו של אור החיים הקדוש להושיעכם מצרה קשה וגדולה זאת. בטוחני שאם תלמדו בספרו עם כל בני הבית כעשר דקות בכל יום, תזכו ותראו ישועה!"

לשאלתה של האמא: "תוך כמה זמן נקבל ישועה"? ענית: "איני יודע לקצוב זמן, אך ברור לי שאור החיים הקדוש יפעל בשמים לישועתכם המהירה והשלימה". לאחר כשבועיים שמחתי מאד לשמוע שפרצה מריבה גדולה בין הבן לגויה, וכיון שהיה חשש שהיא תתלונן נגדו ברשויות, נאלץ הוא לברוח מארצות הברית חזרה לארץ. בכך לא תם הסיפור, היות וההורים היקרים נוכחו לראות בכח ולהבין עד כמה גדול הלימוד בספר אור החיים הקדוש, והחליטו להמשיך וללמוד בספרו כדי לזרז את זיווגו של בנם היקר. לאחר כשמונה חודשים שמחתי לקבל הזמנה לחתונתו.

סיפור י"ז

סיפר הגה"צ רבי בנימין מנדלזון זצ"ל רבה של קוממיות, שבהלווייתו של הגה"צ רבי דוד שפארבר מבראשוב זצ"ל בעל האפרקסטא דעניא, התלווה אל כ"ק האדמו"ר ר' שמחה בונים אלתר (בעל 'הלב שמחה' מגור זי"ע- האדמו"ר החמישי), בדרך הילוכו סיפר לרבי מגור, שהמנוח לא היו לו רבות בשנים זרע של קימא, ובצר לו פנה אל רבו הרה"ק ר' יוסף מאיר וויס מספינקא (בעל ה'אמרי יוסף' זיע"א), והורה לו הרבי ללמוד איזה קטע מסויים בספר הקדוש 'אור החיים' כסגולה לזרע של קיימא, ואכן במשך זמן קיים את אשר נצטווה עד שנושע ב"ה.

בערוב ימיו נענה המנוח ואמר, שאינו זוכר איזה קטע ציווהו האמרי יוסף ללמוד, ואינו מצליח לזכור. נענה ה'לב שמחה' ואמר: "באמת, כל קטע וקטע בספר קדוש זה מסוגל לזרע קודש, אחר של"אור החיים' בעצמו לא היה זש"ק והכניס את כל כח המוליד שלו בספרו זה, על כן מסוגל הספר לפעול זרע קודש, בניס עוסקים בתורה ובמצוות. ישועות גדולות ונצורות פעלו רבים על ידי שקיבלו על עצמם להגות בקביעות בספר הקדוש אור החיים".

סיפור י"ח

מעשה שהיה בשנת ה'תשע"ג, בראש ישיבה חשוב בארץ הקודש, שאיבד את ראייתו, משפנה אל רופאי העיניים, הללו אמרו לו שמאור עיניו כבר לא ישוב אליו לעולמים. ביום ההילולא של האור החיים הקדוש, ביקש מתלמידיו שיעלוהו על הציון הקדוש, ואכן עשה את כל הדרך הקשה מאד למי שחשכו עיניו בהר הזיתים עדי הגיעו לציון הקדוש שם קיבל על עצמו ללמוד בכל יום ויום מהספר הקדוש, ויהי לאחר כמה ימים שב להיבדק בבית החולים, וראה זה פלא, הרופא ראה במוחו שהחלק שבמוח הממונה על הראיה חזר לפעול כראוי, וממילא כדאי לערוך לו ניתוח להחזיר ראייתו, וכך הוה – הלה רואה היום בעיניו...

סיפור י"ט

סיפר ה'דברי שמואל' מסלונים זצוק"ל: רבינו 'אור החיים' הקדוש, בעודנו מתגורר במרוקו השיא עצה לבני קהילתו בעיר פאס, שיפתחו את חנויותיהם רק שלושה ימים בשבוע, והימים הנותרים קודש יהיו לתורה ולעבודת שמים בלבד. אף הבטיח להם בערבות, שירוויחו פרנסתם בזמן המועט לא פחות משהרוויחו לפנים במשך שבוע שלם. עשו בני הקהילה כדבריו והצליחו. ברכת ה' שרתה במעשיהם. כה עברו עליהם שנים שלמות. אך כצאתו את המקום (בתחילת המאה השישית לאלף הנוכחי) וילך לארצנו הקדושה, לירושלים, אט אט נשכחה עצתו ומשנה לשנה נתרופף המנהג, עד שחזרו היהודים בעיר פאס לנהל עסקים כל ששת ימי המעשה, אך לא הועילו בזה להגדיל רווחיהם מאומה, ממה שהספיקו בימיו בג' ימים סיגלו עכשיו בקושי בשישה ימים, ולא הוסיפו אפילו כדי פרוטה. (מסוד שיח חסידים לר"א סורסקי)

סיפור כ'

הלם ודממה התפשטו באחת בטרקלין המלכות המפואר שלבש כעת חג לרגל יום הולדתו של מלך מרוקו. האורחים כולם בהו בחוסר אמון בעטיפה הקטנה שהחזיק המלך בידו, ופני המלך עצמו אדמו והחווירו חליפות. מולו עמד יהודי בגיל העמידה, בלבוש פשוט. יהודי היה לא אחר מאשר רבי חיים בן עטר, בעל "אור החיים" הקדוש שהגיע ליום הולדתו של מלך מרוקו והושיט לו מתנה: מראה פשוטה... בעוד המלך חוכך בדעתו באיזה עונש להעניש את רבינו על שהתל בו, ביקש הצדיק מהמלך שיביט במראה. הלה הביט במראה ולנגד עיניו ניבטו רחובות העיר רבאט, עיר

הבירה של מרוקו בה שהה ארמונו הקבוע. כעת שהה המלך בארמון הקיט שלו יחד עם סגל יועציו ומעט מקורבים לצורך נופש.

רחובות העיר רבאט התקרבו במהירות לעבר הרחוב הראשי, ואט אט כיוונה המראה את המלך כמתוך חלום לתוך ארמונו. המלך, צפה בחדרי ארמונו המפואר, ראה את המשרתים, השומרים. ואז החלה המראה להאיט את הסחרור הנורא, היא התקרבה לחדר המלכה... המלכה נותרה בארמון ברבאט עקב סירובה לעקור למנוחה עם המלך, וטענה שהיא זקוקה לכמה שפחות נסיעות וטלטולים. המלך כיבד את רצונה. כעת צפה המלך בחדר המלכה מבפנים. בחדר שהה לא אחר מאשר הווזיר הגדול, סגנו... הווזיר שעד עתה נחשב כנאמן למלך, נתגלה במלוא כיעורו כשהוא מנסה לשכנע את המלכה לעשות את רצונו, ואיים עליה שאם לא תסכים הוא יהרגנה, ואיש לא יידע מכך לעולם.

"הן המלך לא יחשוד בי נאמן ביתו ששלחתי ידי בך", סיכם הווזיר החלקלק... "מה אעשה לנבל?" לחש המלך בשפתיי קפוצות מאימה ומזעם. "יש בידך אקדח", לחש בשקט רבי חיים בן עטר. "כוון את הנשק לראשו ותירה בו". המלך לא חשב כלל, ידיו פעלו באינסטינקט מידי. הוא כיוון את האקדח לראשו של הווזיר וירה ירייה רועמת. המראָה שבידו התנפצה לאלפי רסיסים והמראָה נמוג. בחדר, מיותר לציין, לא נמצא אף תרמיל של אקדח...

"מה עכשיו?" תהה המלך באוזני רבינו. "תחזור לארמונך מתי שתחליט, וכשתגיע לעיר הבירה תעצור ברחובה של עיר ותחקור את העוברים והשבים בלא שידעו את זהותך כמלך מרוקו, ותיווכח לדעת שעניך ראו את האמת לאמיתה והווזיר אכן מת", השיב הצדיק. המלך אכן חזר מיד לביתו, הסקרנות, יחד עם כעס הנורא על הווזיר שהוליכו שולל והתחזה לנאמן, אך בלבו היו שבע תועבות הטריף את מנוחתו, והוא גמר בדעתו שאין תועלת ב'נופש' כזה.

בבואו לרבאט הבירה נוכח המלך לדעת שלא נפל מדברי ה"אור החיים" ארצה. כולם סיפרו על יד נעלמה שירתה בווזיר ממרחק והפושע בא על עונשו. וקרנו של ה"אור החיים" עלתה מעלה בעיני כל גויי הארץ כאיש אלוקים קדוש.

סיפור כ"א

יום אחד מתקשר יהודי מחו"ל אל הרב שלמה גשטטנר, ובפיו בקשה לישועה. יש לו קרוב משפחה בארץ ישראל שחשך עליו מאור עיניו וחדל מלראות. הוא ביקר אצל רופא והלה הביע את דעתו, שהוא סובל מלוקמיה ואין מה לעשות! הציע לו הרב, ללכת לציון האור החיים, ולהבטיח ללמוד בכל יום בספר אור החיים. האיש עשה כפי שיעצו לו, הלך לציון, ערך תפילה נרגשת במשך זמן רב מאוד, בהבטחה ללמוד כל יום בספר האור החיים. לאחר התפילה שב לביתו, ואט אט חל שיפור במאור עיניו, עד שראיתו חזרה אליו לגמרי. הוא הלך להיבדק אצל הרופא המטפל בו. הלה יצא מכליו מרוב התפעלות, הוא התבטא ואמר: "איני מאמין למה שאני רואה, זה ניסים ונפלאות".

סיפור כ"ב

אישה אחת שחשך עליה מאור עיניה וחדלה מלראות. בעלה הלך לציון האור החיים, ערך תפילה נרגשת וממושכת, והתפלל לבריאות עיניה של אשתו, והבטיח ללמוד בכל יום אור החיים בשבילה. ואכן תפילתו נתקבלה במרום, ומאור עיניה של האישה שב לקדמותו כפי שהיה מלפנים.

סיפור כ"ג

שלח לנו מר ניר רבין-קיבלתי על עצמי ללמוד בלי נדר את אור החיים הקדוש ולקרוא לבני על שמו. וב"ה אשתי נפקדה וילדה לפני שבועיים בן זכר. אני קורא לכל מי שזקוק לישועה וגם מי שלא זקוק שילמד 10 דק' את הפירוש הנפלא ויראה ישועות גדולות בזכות אור החיים הקדוש. תודה לך, בזכותך התחלתי ללמוד את הפירוש הנפלא תזכה למצוות ושנה טובה.

סיפור כ"ד

ישועה ב-3 דקות (עונג שבת, גליון 1929)

במשך כשנתיים וחצי, סבל בני, תלמיד תלמוד תורה, מפגיעה פתאומית בערכי קרישת הדם, דבר הגורם לסכנת נפשות ממש. נציין כדוגמא, שנפילת שן באופן השכיח, הייתה גורמת ששטפי זרמי דם גדולים שהתפזרו לכל עבר, רחמנא ליצלן. כמובן שבעקבות כך, הוצרכנו לעיתים קרובות לאשפז את הילד בבית הרפואה שניידר, לקבל במשך מספר שעות עירוני של חלקי דם החסרים לו, ולהיות מושגח ומטופל אחר העירוני עד שעות הלילה, ואז משתחרר הביתה, וחוזר חלילה, ה' ירחם.

אין לתאר את הצער והסבל שלנו כהורים, לראות את מצב הילד, אשר נאלץ להחסיר בלימודים, ונאלץ ללכת עקב בצד אגודל, פן חלילה יקבל ולו מכה או שריטה קטנה, וכיוצא בזה. וכאן מתחילה הישועה הגדולה. בני היה כל שבוע עובר לפחות שלוש פעמים בדיקות דם. ביום חמישי לפני מספר שנים, בדיקות דם הראה שרמת הכדוריות דם של הילד, ירדה לטווח של סכנת חיים ממש, ועלינו לגשת לבית הרפואה לקבל טיפול, על מנת שלא יגרם לילד נזק, אם יחבל אפילו פצע קטן חלילה.

היות והיה זה ערב שבת קודש, ואילו היינו הולכים לטיפול היינו נאלצים לשהטות בבית הרפואה ביום השבת, החלטתי שהילד יישאר בבית תחת השגחה 24 שעות שלי ושל אשתי, וביום ראשון ניגש לבית הרפואה.

ביום שישי בעת סעודת השבת, צדו עיני מספר דפים ועלוני, והתבוננתי בהם, והתוודעתי לראשונה שהשבוע הקרוב תחול הילולת 'אור החיים' הקדוש, ועל הניסים והמופתים הגלויים אשר אירעו לאנשים, שבעת צרת לבם, למדו בספר 'אור החיים', ופנו אל הצדיק שיהא מליץ יושר עליהם. הרגשתי באותו רגע, סוג של הארה גדולה, ותחושה פנימית שפה תהא ישועתי, (וזה קצת מוזר עבורי שאין זו דרכי כל כך).

אבל ממש נמשכתי לזה, ואמרתי לבני ביתי שיחי', בואו ונקבל על עצמנו ללמוד למשך תקופה כל יום 3-5 דקות מה'אור החיים' על הפרשה, לעילוי נשמת הצדיק רבינו חיים בן עטר זצוק"ל על מנת שיהא מליץ טוב על בנינו, וכך קבלנו ועשינו כבר באותה שבת. וישועת ה' כהרף עין.

ביום ראשון כאשר הילד עבר בדיקות דם, עינינו חזו בתדהמה, כיצד המדדים של ערכי הקרישה עלו לרמות כמעט רגילות, דבר שאף אחרי טיפול רגיל, לא היה קורה אף פעם. הילד כמובן שוחרר לביתו ללא שום טיפול, ואנו מתוך הודאה ושמחה לה' יתברך, קיבלנו על עצמנו בלי נדר להמשיך להתמיד בלימוד 'אור החיים' הקדוש.

ומאז כבר חלפו מספר שנים, וב"ה לא הזדקקנו לאשפוז או טיפול, מלבד בדיקות דם שגרתיות, לוודא את המצב. ואף הילד שגדל מאז, החליט ללמוד מידי יום בספרו של האור החיים 'ראשון לציון' על יורה דעה, וברוך ה' ראינו גם ישועות גדולות, וגם תועלת רבה אישית רוחנית גבוהה, מעצם הלימוד בספרי 'אור החיים' הקדוש. (עונג שבת, גליון 1929)

סיפור כ"ה

רחוב מלכי ישראל, פינת רחוב עמוס, סואן היה כרגיל באותה שעת אחר צהרים מאוחרת של אותו יום רביעי, לפני קרוב לחמישים שנה. ר' יעקב קמניץ (שם בדוי), מיקירי ירושלים, הקשיח את אחיזתו בסלי הפלסטיק הצבעוניים העמוסים בפרי הארץ, עושה 'בעיניים עצומות' את המסלול השבועי הקבוע משוק 'מחנה יהודה' לביתו, בדיוק כמו כל שבוע בעשרות השנים האחרונות, מאז נישא והקים את משפחתו הברוכה.

מדי יום רביעי הוא יוצא לערוך 'קנייה שבועית' בשוק הירושלמי, ממלא את סליו בפירות וירקות במחירי סוף היום, חוזר הביתה בידיים מלאות לשמחת בני הבית. "פששש, אוהו, ר' יעקב" שומע הוא פתאום קול מוכר מולו. "עדיין שוחב סלים כבדים מהשוק, ועוד הולך ברגל, אה? כמו 'יוגנערמאן' – אברך בן עשרים..."

היה זה זלמל"ה, מכר ותיק, חבר מהחיידר, שלמרבה הצער אף פעם לא התברך ב'עין טובה' ומפרגנת במיוחד. ר' יעקב נחרד מההערה הזו, בשביל מה לפתוח פה לשטן, למה לתת 'עין' בזולת. בגבורת נפש נצר את שפתיו, העדיף להמשיך הלאה בשתיקה. "תן, תן שנייה להחזיק את הסל, תן לראות כמה הוא כבד" לא הרפה זלמל"ה כשחיוך לעגני משוח על שפתיו. איכשהו הצליח ר' יעקב להתחמק ממנו, להתקדם עוד כמה צעדים זריזים במעלה רחוב עמוס המתעגל, לצאת מטווח ראייתו, אך כנראה שמטווח מילותיו לא יצא...

לפתע בום, טראח... בליטה סמויה במדרכה התקילה את ר' יעקב, הפילה אותו ארצה מלוא קומתו עם הסלים ותכולתם, כשרגלו נחבטת בחוזקה בקרקע, שזיפים סגלגלים ושסקים כתמתמים התגלגלו חיש לכל עבר, מנקדים את האספלט השחור כפרחים סוגוניים.

עוברי אורח חמי לב אצו מיד לסייע לו לקום על רגליו, אחרים ניסו לרדוף אחרי הפירות המתגלגלים, בטרם יהפכו למיץ טרי ובריאת תחת צמיגי המכוניות. האנחות והגניחות שבקעו מפי הנופל אותתו שמהו חמור אירע לו, לא סתם מכה ברגל. שני אברכים התנדבו להחזיק בו משני צדיו, סייעו לו איכשהו לדדות עד ביתו ברחוב הסמוך, שם צנח באפיסת כוחות, כשאינו יכול לזוז מרוב כאבים. עם סלים, משוק מחנה יהודה, הוא כבר לא חזר לעולם.

השעות הבאות לא הביאו מרפא בכנפיהן. הכאבים ברגל הלכו וגברו וזוגתו המסורה מיהרה לקבוע לו תור דחוף לקופת החולים. כבר למחרת בבוקר התייצב, ליתר דיוק נסחב בשארית כוחותיו, בקומה שפופה, אצל הרופא שאבחן אצלו 'ראומטיזם' במפרקי הרגל, רשם לו כמה כדורים האמורים לשכך את הכאבים, אך משום מה הללו סירבו לפעול את פעולתם.

חולפים כמה ימים, הכאבים העקשניים אינם נרגעים, כל פסיעה עולה לר' יעקב בייסורי איוב, כנראה שאבחנתו של הרופא לא הייתה נכונה. הוא קובע תור אצל הפרופסור בבלי, במרפאה במעלה רחוב שטראוס, אחרי כמה שבועות של המתנה הוא זוכה סוף סוף להתקבל ולעבור סדרת צילומים ובדיקות מקיפה.

מתברר שהסיפור גרוע הרבה יותר מ'ראומטיזם'. "נאכל לך כל הסחוס, כולו נעלם, לא פלא שכואב לך" מגלה לו הפרופסור בכובד ראש ומציג בפניו את הצילום שמראה זאת לבן על גבי שחור. "כשאינ את הסחוס, אותה רקמה גמישה שבין עצמות הברך, מתנגשות העצמות זו בזו בכל פסיעה וגורמות לייסורים נוראים". הרופא לא העניק לו סיכוי גדול להשתקם אי פעם, הסביר לו שאין דרך להצמיח סחוס מחדש. הטיפול היחיד שהציע לו הוא חבישת הרגל באופן מסיבי, בתחבושת גדולת ממדים, כך שהברך תהיה תלויה באוויר והעצמות לפחות לא יתכככו ויתנגשו בכל פסיעה.

בפנים מוכות הלם דידה ר' יעקב אל מחוץ למרפאה, מבין שחיו כנראה השתנו לנצח. ר' יעקב, האיש מלא שמחת החיים, התוסס והפעיל, הפך לאדם מוגבל ומיוסר, שכל פסיעה ותזוזה שלו כרוכה במאמץ אדיר, בנשיכת שפתיים, הזקנה קפצה עליו באחת. לעבודתו הבכירה ב'משרד הסעד' (בו הועסקו בשעתו לא מעט יהודים חרדים) הוא נאלץ להגיע הלוך ושוב במוניות שמחיר עלותן אינו רחוק מהמשכורת החודשית שלו, נעזר במקל כאדם קשיש, כשתחבושת גדולה מלפפת אותו מכף רגל.

הגרוע מכל הוא שהכאבים רק הולכים ומתגברים, כל כיפוף ברגלו משמיע רעש אימתני 'טריק – טראק', כמו ציר חלוד מחוספס. לאחר כמה שבועות לא נותרה לו ברירה נוספת, הוא הוציא את עצמו לחופשה בלתי מוגבלת מעבודתו, נשאר לשכב בבית והתייסר בכאביו הפיזיים והנפשיים.

ימים קשים ומתוחים הגיעו למשפחת קמניץ. המצב הכלכלי נעשה לחוץ, החגורה התהדקה בפתאומיות ואף שינוי לא נראה באופק. זוגתו של ר' יעקב היא ילידת 'בתי הורנשטיין' בירושלים, שכונה שכל ילדיה גדלו על סיפורי הישועות שהתרחשו על ציונו בעל ה'אור החיים' הקדוש.

מדי שנה ביום ההילולא נערכו בשכונה כבר לפני כתשעים שנה, כמה 'סעודות הילולא' בביתן של משפחות שזכו לראות ישועות בזכות רבינו חיים בן עטר זי"ע וקיבלו על עצמן לערוך סעודה לדורות, לזכר הנס. הסיפור הזה התרחש שנים ספורות לאחר שחרור ירושלים מהלגיון הירדני, הר הזיתים והעיר העתיקה שבו מחדש לידיים יהודיות.

כיון שהגיע יום ט"ו בתמוז באותה שנה, נעו מיתרי ליבה של הגב' קמניץ. היא החליטה לנסוע להתפלל, לבקוע שערי שמים, על ציונו של רבינו האור החיים'. גמרה אומר לפעול ישועה אישית ויהי מה. בליל ט"ו תמוז, יומא דהילולא, לראשונה מזה תקופה ארוכה בה מיעטה לצאת מהבית עקב טיפול בבעלה סביב השעון, נטלה עמה ספר תהלים גדול, מטפחת בד להספיג את דמעותיה, עלתה על האוטובוס ויצאה להר הזיתים.

שעות ארוכות ניצבה במרחק מה מהציון, שפכה את ליבה כמים לפני ה', התפללה שוב ושוב לישועתו ורפואתו המהירה של בעלה, בזכותו של הצדיק הטמון כאן, ביקשה והתחננה בדמעות שלישי למען משפחתה האהובה שאיבדה ביום בהיר את משענתה וחוסנה. "ריבוננו של עולם, עשה למען תינוקות של בית רבן שלא חטאו".

לפתע הבזיק בליבה רעיון לא שגרתי, כשהיא עצמה אינה יודעת מהיכן בא. מעולם לא שמעה על משהו דומה. היא ביקשה מהמתפללים לאפשר לה להתקרב רגע אל הציון עליו בערו בשעתו נרות שמן ושעווה לרוב, שלפה בזריזות את מטפחת הבד ספוגת הדמעות שבתיקה והעבירה אותה הלך ושוב על פני הציון, כמו מנקה את המצבה משכבת הפיח והשמן שהצטברה עליה, לאחר שהמטפחת נספגה כהוגן ושינתה את גונה לשחור בוחק טמנה אותה עמוק בתיקה.

'יענקל, הבאתי לך סגולה מהאור החיים' הכריזה הגב' קמניץ בקול מאושש, מלא תקווה, מיד בשובה לביתה בשעת ליל מאוחרת. היא סיפרה לבעלה בקצרה על הרעיון שעלה במוחה בעודה מתפללת ליד הציון, "אני מבקשת שתחבוש את הרגל, את האזור הכואב, עם המטפחת הזו".

ר' יעקב הביט במטפחת השמנוני המפויחת והתלבט. עם כל הכבוד, על סגולה כזו הוא לא שמע מעולם "חלילה, אינני מטיל כל ספק בכוחו של האור החיים הק' לעזור ולהושיע" מלמל בסקפטיות מה, "אבל אם המטפחת הזו תעזור לי? זה כבר משהו אחר". ברם הלהט והאמונה בדבריה של זוגתו לא הניחו לו, הוא הסיר את התחבושת מאזור המכה, חבש את עצמותיו הדואבות במטפחת החלקלקה שהותירה עקבות עטרן בכל מקום שרק נגעה, מעל המטפחת כרך שוב את התחבושת הרגילה היטיב את ראשו על הכר וקיווה לטוב.

שעה קלה לאחר מכן פילח זעזוע של התרגשות את בית משפחת קמניץ. היה זה האב, ר' יעקב, שהרגיש 'משהו' ומיהר לשתף את זוגתו במתחולל. משהו קרה ברגל... לא מובן, לא ברור איך, הכאב הלופת כמלחציים נסוג לו בפתאומיות, צנח בכמה דרגות. דמעות של התרגשות שטפו את עיניו של ר' יהושע ובני ביתו, ישועת ה' כהרף עין...

אבל הפלא המשמעותי פי כמה התרחש כמה שעות לאחר מכן, לעיני כל בני הבית, כאשר לראשונה מזה כמה חודשים, מאז המכה, חש ר' יעקב כי הוא מסוגל להציג את כף רגלו על הארץ, ואפילו לנסות לדרוך עליה, להעז לפסוע. זו הייתה הפסיעה הראשונה בדרך המהירה לשיקום מלא. אחרי כמה ימים הוא כבר יכול היה להתהלך בלי מקל, הברך כבר לא כאבה, העצמות לא דקרו כמו מחטים, החריקות המאיימות חדלו להישמע מתוך הרגל, עד שבתוך ימים לא רבים לא נותר לר' יעקב אלא להתקשר בלב מתרונן למקום עבודתו ולהודיע שהחופשה הכפויה שנאלץ ליטול – הגיע לסופה הטוב.

כמה חודשים אחרי הנס הגדול... שמחת תורה בבית הכנסת 'הר צבי' בירושלים, מעגלי ריקוד מלאי שמחה פורצים סביב הבימה, בין הרקדנים הבולטים נראה לא אחר מר' יעקב המפזז בחינניות כאברך צעיר, משלהב את האברכים הצעירים בריקודיו. מי שלא יודע מה עבר עליו בקיץ האחרון, לא יעלה על דעתו שמדובר ב'חבוש' שיצא מבית האסורים. "שמיני רגל בפני עצמו" מכריז ר' יעקב בנהרה באוזני ידידיו, כשבמקרה הזה מקבלים דברי המשנה משמעות אישית מיוחדת. "תקופה קצרה לאחר מכן כבר לא זכרתי באיזו רגל אירע הנס.

הכאב נעלם כלא היה. לא ביקשתי אפילו לערוך 'צילום' נוסף, פשוט לא היה צורך בכך. פלא פלאים! ללמדך כמה גדול כוחו של רבינו האור החיים' הקדוש, זכותו יגן עלינו" מסיים ר' יעקב, בעל הנס המכיר היטב בנוס. מקור: שמעתי מכלי ראשון מפי בעל המעשה הרה"ג שליט"א, מיקירי ירושלים של מעלה, ותשוחח"ל. (המבשר תורני ט' בתמוז תשע"ט, פרשת בלק)

סיפור כ"ו

מתוך 'לקראת שבת – בלק ה'תשפ"א'

סיפר הרב משה שוורץ העומד בראש מפעל 'מורשת האור החיים הקדוש'. בערב ראש חודש אדר א' תשע"ט, נסענו קבוצה של יותר משני מניינים לאמירת כל התהלים בציון רבינו האור החיים הק'. "אספר מעשה שכתבתי מפיו של הר"ר יצחק י: 'נולד לנו בן, ילד חמד, שהיתה לו 'גמישות יתר', זה מצב רפואי שבו השרירים גמישים מאוד וצריך להתמודד עם זה".

ברוך ה' יש לנו אפשרות כלכלית, ושפכנו אלפי שקלים עבור טובי הרופאים והמטפלים למיניהם בכמה מקומות בעולם. סיירנו בכמה בתי חולים לסוגיהם, לרבות טיפולים רגשיים, וטיפולים דרך המוח וכו', וכל זה לא הועיל כלום. בינתיים שמענו על רופא גדול בבריסל, שהוא 'אוסתרוופט' מיוחד למקרים אלו ומטפל דרך המוח, העברנו אליו את כל החומר הרפואי של הילד, ואחרי שעבר על כל הבדיקות והחוות דעת שהיו לנו מהרופאים בארץ, אמר שהוא יכול לטפל, ובעוד שנה יתחילו לראות תוצאות טובות.

חששתי מאוד, אך מחוסר ברירה הזמנו תור אליו, ונקבע לנו תור לתאריך כ' בתמוז התשע"ט, וכמובן שילמנו על כרטיסי טיסה ומלון במחירים גבוהים במיוחד. כמה ימים לפני הטיסה, שפכתי את לבי לפני אחד מידידי, ואמר לי: 'הנה בעוד שבוע ההילולא של אור החיים הקדוש, קום ותעלה לציון הקדוש ותקבל על עצמך איזו קבלה לטובת הצדיק, ותראה ישועה'.

ברגע הראשון לא היה לי חשק, ובדרך לציון שהיתה איטית ומפרכת, היה לי קצת הרהורי חרטה, מדוע אני שורף זמן יקר כל כך? "הגעתי לציון הקדוש, וקיבלתי על עצמי, שבמשך 4 שבועות הקרובים אסיים כל שבוע בלי נדר את כל פירוש אור החיים הקדוש על הפרשה.

יומיים לאחר מכן בשבת קודש, אני רואה מחזה פלא לנגד עיניי, שבני מתחיל להבריא לנגד עיני! במוצאי שבת, יום לפני הטיסה, גמרתי בדעתי על פי עצת הרופאים שאין צורך כרגע לטוס לבריסל, אך משפחתי אמרו מקסימום תיסע לנופש בבריסל, כי חבל על דמי ביטול הכרטיסים והמלון. ואכן נסענו לבריסל, הלכנו לרופא הנ"ל, והוא היה המום למראה עיניו! הוא הפטיר שאינו מכיר לזה הסבר על פי הרפואה. מאז ועד היום המצב משתפר והולך, וברוך ה' ההליכה והיציבות הגופנית שלו הם 100%. בדיבור עדיין צריך ישועה, אבל אפשר לומר ש90% כבר מדבר כשאר הילדים.

סיפור כ"ז

מתוך 'לקראת שבת – בלק ה'תשפ"א'

סיפר הרב משה שוורץ העומד בראש מפעל 'מורשת האור החיים הקדוש' סיפור אישי, "מדי שנה ביארציט אנחנו מנפיקים על ידי המכון למורשת האור החיים, גיליון צבעוני עם סיפורים ועובדות ותוכן רב אודות האור-החיים, גדולתו, חשיבות הלימוד בספריו, סגולותיו וכדומה.

"יהודי תושב מקסיקו, ר' ידידיה שמו, ראה את הגיליון מעוך וזרוק ליד הציון כחודש לאחר ההילולא ואספו לחיקו. "כעבור כמה שעות התקשר אלי וביקש להתעניין ולשמע עלינו. נפגשנו והבאתי לו את הספר 'עיטורי חיים' כצידה לדרך. במקסיקו ראה את הספר הרב מיכאל פרץ שליט"א שהחל בעקבות הספר למסור שיעורים באור-החיים על התורה ואף הוציא ספר שלם על האור-החיים".

"במשך שנה, מדי שבוע בשבוע, שיגרתי אליו את הגיליון השבועי והוא הדפיסו במקסיקו וחילקו שם ללומדים ומבקשים. כבר בתחילת הדרך ראו ישועות. "בעל הדפוס שהדפיס את הגיליון בחינם, עבר ממצב של הפסדים כבדים עד כדי כוונה לסגירת העסק, למצב של רווחים ופתיחת שיערי פרנסה לרווחה גדולה. ואגב, גם כאן בארץ ישראל, בית הדפוס שהדפיס את העלונים בפחות מדמי עלות, ראה חישי מהר ישועות פרנסה למעלה מדרך טבעית".

סיפור כ"ח

מתוך 'ובחרת בחיים'

לפנינו מכתב שהגיע למערכת 'ובחרת בחיים' ובו סיפור נפלא המלמד אותנו את גודל יקרת הלימוד בספר אור החיים הקדוש בכל יום ויום. וכך מספר אברך תלמיד חכם, הרב ל. שליט"א, בעל המעשה בעצמו:

המקרה אירע לפני ארבע שנים. ביום בהיר אחד הוא מתעורר בתחושות כאב צורב באחת מעיניו. בהמשך היום אף הרגיש כי ראייתו הולכת ונחלשת לא עלינו. הוא נבהל מאוד ומיהר לחדר מיון, שם גילו אצלו הרופאים מיד בעיה רפואית חמורה מאוד. רשתית העין נקרעה רח"ל והמצב אינו פשוט בכלל בלשון המעטה.

עסקני רפואה בכירים שנכנסו לעובי הקורה מיהרו להבהיל אל מיטת החולה פרופסור מקצועי מהשורה הראשונה בארץ. בינתיים נערכו תפילות לרפואתו בקרב בני המשפחה המודאגים, ורף הדאגה רק עלה וטיפס לאחר שתוצאות אבחוננו של הפרופסור הבכיר לא הניבו כלל בשורות טובות. במבט חמור סבר הוא יצא אל בני המשפחה הקרובים ששהו בבית הרפואה וכמעט לא היה צריך להוסיף מילה. פניו הנפולות סיפרו הכל. לדבריו המצב כמעט בלתי הפיך. האברך עומד להתעוור בעין זו רח"ל.

באורח פלא, תקופה קצרה קודם לאותו מקרה, עיין הרב ל. בקונטרס בו הופיעו מקורות רבים וציטוטים בענין סגוליות הכבירה של הלימוד בספר אור החיים הק' בכלל וחשיבות הלימוד בכל יום ויום בפרט. הוא ראה שם כמה וכמה סיפורים אודות ישועות ורפואות, מפי רבים וטובים שנושעו בזכות הלימוד בספר הקדוש, ובזכות קדושת בעל האור החיים הקדוש זי"ע.

כיום, במבט לאחור, מתוודה האברך ומספר כי הוא עצמו מעודו לא היה מאותם אלו הנדלקים ונוהים אחר כל סגולה הנקלעת לפתחם. מטבעו כמעט לא היה מתייחס ואף לא 'מאמין' גדול בדרך כלל בסגולות שונות; ולא דווקא סגוליות שאינן מקוריות ומקובלות, אלא אף סגולות אשר ממקור טהור יהלכון לא היו מתקבלות אצלו ברמה מעשית.

אולם, כאן למרבה הפלא, לאחר שמצא עצמו בכי רע מוטל בבית הרפואה במצב רפואי קשה כאשר אור יום חשך עליו רח"ל, נזכר לפתע מיודענו במה שראה לפני זמן על גודל הסגולה של לימוד בספר אור החיים הקדוש, וברגע שנזכר בכך, אפפה אותו התעוררות גדולה. בפרט לאור העובדה שלא ראה כעת כל מוצא אחר לצאת מהסבך הרפואי, וחש עצמו זקוק מאוד לישועה ולרפואה. ברגע זה גמלה בליבו ההחלטה. הפעם אני מקבל על עצמי את הסגולה הזו. בעזרת ה' אתחיל לקבוע זמן קצוב דבר יום ביומו ללימוד והגות בספר האור החיים הקדוש על התורה ככל אשר יד שכלי תגיע.

באותו יום בשוכבו על מיטת האשפוז בבית הרפואה, ביקש האברך מבני ביתו שיביאו לו את הספר הקדוש במהדורה מאירת עיניים. המה ראו כן תמהו: 'כיצד יכול הנך ללמוד כעת במצב כזה? ובכלל האם הרופא מרשה לך לאמץ את עיניך ולהביט באותיות הקטנות, שמא הדבר מהווה סכנה עבורך?'

אולם, הוא לא שת ליבו לכל זאת. אדרבה, תחושתו היתה כי דווקא מכאן תצמח לו הישועה. הוא התעקש שיביאו לו את הספר והחל להקפיד על לימוד קבוע בכל יום, תחילה ניסה ללמוד בעצמו ככל שהצליח לראות. לאחר מכן ביקש מהסובבים שייסיעו לו בעבודת הקודש. הם היו מקריאים לפניו כמה פסוקים ומסבירים לו, והוא שותה בצמא כל תיבה ותיבה מהמילים הקדושות שנכתבו באש קודש וברוח הקודש על ידי משיח ה' שמו חיים.

והנה התרחש הפלא. לאחר כמה ימים החלה לפתע מגמת הטבה איטית במצב עינו. הרופאים המופתעים לא ידעו כלל כיצד להסביר את תופעת הפלא בניגוד לכל התחזיות הקודרות והנכונות מאוד שלהם.

כך המשיך הפלא להתרחש ולהתחזק, כאשר במקביל האברך מתחזק בסגולתו היקרה. לומד בהקפדה מדי יום ללא לאות בספר הקדוש ומצב עינו הולך ומשתפר מיום ליום.

באחד הימים, בעת שהרופא טיפל בעינו כדרכו בכל יום במעקב קרוב אחר מצב העין, נפלטה ממנו קריאת התפעלות. הוא קרא בקול: כזאת לא ראיתי בחיי. רשתית העין נדבקה מאליה ממש כמקודם, ולא ניתן כבר לראות שום קרע או פגם בעין --- הסכנה חלפה לגמרי והעין נרפאה כליל בחסדי ה'.

בסופו של תהליך, טרם השתחרר לגמרי מבית הרפואה, ביקשו בני המשפחה לשלם את שכר הרופא המסור, אך הרופא, שראה את יד ה' בהתרחשות הנס הנפלא, סירב לקבל כל תשלום עבור הטיפול. "על נס כזה אינני מסוגל לקחת כסף"... הסביר בפשטות. יצוין כי הרופא לא ידע כלל על הסגולה שהמטופל השתדל בה בלימוד אור החיים הקדוש. הוא בעצמו חש שיש כאן כוח עליון המנווט את דרכי הטיפול והרפואה השלימה.

האברך חותם את מכתבו המרגש: "מחובתי להוסיף כי גם כיום לאחר ארבע שנים מאז שנרפאה העין, הנני משתדל ללמוד בכל יום לכל הפחות כמה דקות 'אור החיים הקדוש', ובעזרת ה' אעשה כן תמיד לאורך ימים ושנים טובות".

סיפור כ"ט

מתוך מייל שנשלח מאחד מקוראנו

יש לי ידיד צדיק בבאר שבע שכבר 19 שנה שהם נשואים ועדיין לא זכו לפרי בטן. כבר שנים רבות של תפילות שפעל וכל ההשתדלות האפשריות אצל רופאים וטיפולים שלא הועילו. כמו כן פנה לגדולי ישראל שיעתירו בעדו ובעד ביתו שיזכה לפקודת ישועה ורחמים בפרי בטן, ומזה מעל 8 שנים שהרופאים לא נתנו להם סיכוי.

הוא ביקש מגורמי הרווחה לפחות לזכות לאמץ בן או בת לקיים בזה בלית ברירה מצוות פריה ורביה למ"ד (החת"ס), וכמו שאמרו רז"ל המגדל יתום בתוך ביתו כאילו ילדו... ואמרו לו שגם דרישה זו בזמן האחרון קשה מאוד לקבלה, ובפרט שהוא חיפש לגדל משעת הלידה בלא חשש יחוס וכיו"ב.

שנה שעברה בט"ו תמוז ה'תש"פ בהילולת אור החיים הקדוש אמרתי לו שיבוא עימי לציון אור החיים הקדוש, ולא אסתייעא מילתא, וכשהגעתי לציון זכינו להגיע לאתרא קדישא בדיוק לפני שהמשטרה סגרה את הכניסה לאיזור מחמת ההגבלות שהיו מחמת הנגיף.

כשהייתי על הציון הקדוש התקשרתי לחבר מבאר שבע שישמע הבקשה והתפילה לישועת הידיד בפקודת ישועה ורחמים על ציון רבי חיים בן עטר זיע"א ויענה אמן, ואחר שענה אמן, אמרתי לו שבעז"ת עד לסוף השנה של בעל ההילולא בודאי יזכה לישועה, ואמרתי לו שב"נ נלמד מידי יום מפירוש אור החיים על הפרשה עם חברים מקשיבים בימות החול כמה רגעים לפני תפילת ערבית, וכך עשינו וגם שלחנו מד"ת לחברים.

ב-ט"ז בניסן התשפ"א ביקש הידיד לעשות סעודת הודאה להשי"ת שהצילנו מהנגיף. בסעודת ההודאה התפללנו שוב להשי"ת והזכרנו זכות רבינו אור החיים להמליץ טוב בעדו. אחר 38 יום התקשרו מהרווחה שיש להם בעבורו תינוקת מיוחדת כמו שביקש שהיא סימן לבנים שבעז"ת יזכה האל כ"ר, שנולדה בדיוק לפני 38 יום בשעת שהיתה סעודת ההודאה, וב"ה אור לו תמוז התשפ"א קיים סעודת הודאה להודות להשי"ת על גודל הנס בהילולת רבי חיים דה לרוזה זיע"א להזכיר שכל ה'חיים' יודוך סלה.

סיפור ל'

לפנינו מעשה מדהים מתוך 'טוב לחסות בהשם': "שלום רב, הנני בן 35, נשוי ואב לשני ילדים ב"ה, הקובע עיתים לתורה ועוסק לפרנסתי בתשמישי קדושה. יותר מכל לימוד בחלקי התורה, מחובר אני מאד ללימוד בספריו של הגאון הקדוש רבי חיים בן עטר זצ"ל, ה'אור החיים' הקדוש. פירושיו מתוקים ונפלאים, ובנוסף אף שמעתי מעלות גדולות וסגולות נפלאות ללומדים בספרו של אותו צדיק, שנפטר ללא ילדים, וספריו הם ילדיו והמשכו בזה העולם. מידי יום, אני משתדל ללמוד כרבע – חצי שעה בספרו הקדוש.

לפני כחצי שנה חלתה אשתי ב'קורונה' (זן 'הדלתא'). לצערי ותדהמתי, היא לקחה זאת מאד קשה. מצבה הדרדר בצורה נוראה, והיא הוגדרה ע"י הרופאים במצב קשה. אינני מאחל לאף גבר לראות את רעייתו במצב קשה שכזה. היא שכבה כל היום בלי אפשרות להזיז אפילו את הידיים. כאבן שאין לה הופכין, ממש כמו בובה שצריכים לסעוד אותה. מצבה המשיך הדרדר והיא קיבלה חמצן לבית, על מנת לנסות להתמודד עם הנגיף שתקף אותה באופן קשה מאד. גם לילדים היה קשה מאד לראות את האמא הפעלתנית שלהם, חסרת אונים, מחוברת לחמצן, והתחננו לה' כל רגע שיגאל אותנו מהצרה הקשה הזו.

היה זה יום חמישי. היא נראתה גרוע מרגע לרגע, מתקשה לנשום גם עם מחולל החמצן שקיבלנו. היא נעשתה חלשה עוד יותר והיתה על סף עילפון. בליל שבת פחדנו מאד לאבד אותה, בדקנו לה את ה'סיטורציה' וראינו כי היא נמוכה מאד למרות החמצן שקיבלה. מיד הזמנתי רופא שינסה להציל אותה. הרופא הביא לה סטרואידיים, אנטיביוטיקה וזריקות על מנת לנסות לעזור לגוף להילחם בנגיף. היא קיבלה את הטיפול כשכל המשפחה עומדת ליד מיטתה מתחננת לרחמי ה'. עברו כמה שעות אך המצב לא השתנה. אדרבה, חולשה כבדה וקושי עצום לנשום שרק התעצמו. לפתע היא החלה להשתעל בשיעול שעצר לה את הנשימה וסימנה כי היא לא מצליחה יותר לנשום.

החמצן בגוף היה יורד מכל שיעול, ואנו עמדנו חסרי אונים מתחננים לרחמים ממרום. ביום ראשון בצהריים נשברתי לחלוטין. הזמנתי מד"א שיקח אותה אל בית החולים, כשאינני יודע אם אזכה לראותה יותר. לא האמנתי שזה קורה לי. אני רק בן 35, נשוי לא הרבה שנים עם שני ילדים, ולפתע החיים נעצרים ה' יצילנו. היא היתה יומיים בבית החולים מחלקת קורונה בלא שום שיפור - חיברו אותה למכונת חמצן וחשבו להנשים אותה...

הרופאים דיווחו לי מבית החולים כי מצבה של אשתי מוגדר קשה, והיא נאבקת על כל נשימה, בתקווה לראות נס. הם ניסו לטפל בה בדרכים שונות, אך ללא שינוי. ואז ביום שלישי, אחר ששמעתי מהרופא כי מצבה קשה והיא כבר לא מצליחה יותר לדבר, החלטתי שאני לא יכול יותר.

ליבי זעק בבכיה לה' והחלטתי ללכת לצינונו של רבנו ה'אור החיים' הקדוש בירושלים כזעקה אחרונה לשמיים. הגעתי לצינון כשאני בוכה כל הדרך. עמדתי מול ציונו הקדוש, וזעקתי מנאמת ליבי: "רבנו של עולם, בזכותו של הצדיק הקדוש, רבנו ה'אור החיים' הקדוש, הקבור כאן, ובזכות הלימוד הקבוע שלי מידי יום בספריו של הצדיק, אני זועק ומתחנן שתעשה נס לאשתי. שתושיע אותי ואת ילדיי מאסון כבד ונורא. אין יום כמעט שאינני לומד בספרו של הצדיק, ולכן אני מבקש ממך רבנו 'אור החיים' הקדוש שתעלה לפני בורא עולם ותבקש רחמים על אשתי ואמא של ילדיי".

שפכתי דמעות כמים, אמרתי תהילים כאילו היה זה הרגע האחרון בחיי, ואף למדתי קטעים מתורתו של רבנו האור החיים על קברו. יצאתי מקברו של הצדיק בשעה 18:00 תשוש וקרוב לה' יותר מתמיד. רבותיי, הקשיבו היטיב. בשעה 18:30 בדיוק, חצי שעה אחר שיצאתי מצינונו הקדוש, אני מקבל טלפון. מי על הקו?.. אשתי בכבודה ובעצמה!. היא מדברת בקולה ואומרת לי: "בעלי היקר, אתה לא תבין איזה נס ה' עשה לי בשעה האחרונה. אחר שלא הצלחתי יותר לדבר הבוקר והרגשתי שאלו רגעיי האחרונים, הרגשתי לפתע הקלה נוראה. הצלחתי להזיז את הידיים אחר שבוע ימים, ואף הורדתי את מכונת ההנשמה מעליי לכמה דקות, והנה אני מדברת איתך כעת כשהצלחתי לקום מהמיטה בעצמי".

הייתי בהלם אדיר. התחלתי לבכות כמים. תמיד קראתי בעלונים ובסיפורים ישועות גלויות שאירעו לאחרים בזכות מצוות שעשו, והנה לפתע אני רואה במו עיניי, חצי שעה אחר שהתחננתי לה' בזכות הצדיק ולמדתי על קברו – כי אשתי עברה תחיית המתים ממש. מהרופאים הבנתי כי הסיכויים שהיא תחיה קלושים, ולפתע היא נושמת לבד, זזה, מדברת, וקמה על הרגליים. כל זה תוך שעה אחת אחר לימוד ותפילה בקברו של רבנו ה'אור החיים'. כזה נס לא חלמתי בחלומות הכי וורודים שלי.

יומיים לאחר מכן, ביום שישי היא השתחררה מבית החולים באורח פלאי מעל הטבע ממש, כשהיא בריאה ובלי שום תסמיני!. הורידו לה את החמצן והיא חזרה לביתה, להיות אמא טובה לשני ילדיה. גופי מצטמרר להיזכר בישועה הנוראה שראינו בזכותו של רבנו האור החיים הקדוש, זכותו תגן עלינו. ואף אני מתווסף לסיפורי הישועות בזכותו של רבנו אור החיים הקדוש שמזכה בישועות את כל הלומדים בספרו.
טלפון לביירוים של (בעל המעשה: 058-6890-939)

סיפור ל"א

מדברי הגאון הרב מנחם מנדל פומרנץ – הובא בהפוחת טו תמוז תשפ"ג

באחת השכונות החרדיות, גר יהודי יקר, שסייע רבות לבנות את בית הכנסת השכונתי. הפשיל שרוולים ולקח על עצמו את העול, הוא נתן מעצמו סכום נכבד, והביא נדיבים נוספים, לא צריך לתאר מה הכוונה לבנות בית כנסת, זה 'שאב' אותו, לגמרי, כל כולו, על חשבון העבודה, על חשבון הבית, התמסרות מוחלטת, עד שזכה לברך על המוגמר בחנוכת בית הכנסת. כשישבו במסיבת חנוכת הבית, עלה בדעתם של אחדים מהמתפללים, שכדאי וראוי לקנות לו

מתנה יפה, כהכרת הטוב על כל טרחתו. ישבו וחשבו מה אפשר לתת לו. אמר אחד המתפללים, הרי יש לו בת שמתבגרת והולכת, כבר הגיעה לגיל 30 ועדיין לא זכתה לבוא בברית האירוסים. דיברו כך ודיברו כך, עד שעלה רעיון לארגן לימוד של כמה עשרות אברכים בספר אור החיים הקדוש, שידוע שהלימוד וההתעסקות בספר הקדוש הזה מסוגל לכל הישועות. הלכו וארגנו שיעור של ששים אברכים בליל ט"ו בשבט, ולמדו "אור החיים" בהיכל בית הכנסת החדש, שם ישבו ולמדו בספר אור החיים הקדוש, לזכותה שתזכה לזיווג הגון, בלי ידיעת אותו עסקן כמובן. לא חלפו שבועיים, ובתו של העסקן זכתה למצוא את זיווגה בשעה טובה.

סיפור ל"ב

מדברי הגאון הרב מנחם מנדל פומרנץ – הובא בהפוחט טו תמוז תשפ"ג

רבי משה בעל הנס שח הגאון רבי חיים יעקב סופר שליט"א ראש ישיבת כף החיים (הובא בספרו נר חיים עמ' לג :) אספר לכם מעשה ששמעתי מדודי הגה"צ רבי אברהם מונסה זצ"ל, [הסיפור הזה לא נדפס בשום ספר, בשום מקום, אני מספר לכם מה ששמעתי מדודי ששמע מבעל המעשה:] בזמן מלחמת העולם הראשונה, היה כאן בירושלים יהודי, קראו לו רבי משה סבג ע"ה, מרבני ישיבת 'פורת יוסף'. מי שידע, באותה תקופה בזמן המלחמה של מלחמת הטורקים, הם גייסו לצבא כל מי שראו, כל אחד, יהיה מי שיהיה, מגיל 14 ועד גיל 60 גייסו אותם בכח לצבא. ולכן בירושלים היו צריכים החכמים והאנשים להסתתר. כל אחד מסתתר באיזה פינה איזה זווית שלא ידעו אותו ולא יכירו ממנו שום דבר. העיר הייתה ריקה מחכמים ממש. ויום אחד הצבא הטורקי נכנס ומצא את רבי משה סבג (הנ"ל), ועוד כמה חכמים. לקחו אותם, גייסו אותם בעל כרחם לצבא הטורקי. והצבא הטורקי זה לא היה גהינום – זה היה גהיני גהינום]. אי אפשר לתאר את האכזריות ואת הרוע לב שהיה להם. אני יודע מתוך עובדא אצלנו במשפחה מה שסיפר חכם אחד, שהיו ממלאים את העין בטבק, והעין הייתה מתנפחת ויוצאת החוצה, כדי שיברחו ויצאו מהגהינום הזה שנקרא צבא טורקי! אדם היה מכניס טבק לתוך עיניו, ומביא את עצמו לסכנת עיוורון לכל חייו, והיה כדאי לו. למה? רק כדי לברוח מהצבא הזה, לברוח מהגלות השחורה הזו. [על כל פנים לקחו את החכם הזה רבי משה, ועוד כמה רבנים ואנשים, מה שמצאו, ולקחו אותם. לאיפה היו הולכים? היו הולכים ברגל מירושלים עד באר שבע – לעבור בצמאון הזה את כל המדברות – ומבאר שבע נוסעים ברכבת עד דמשק, (שם היו לוקחים אותם לארץ גזירה, מי יודע לאן)].

רבי משה ע"ה, לא היה רגיל בהליכה כזו, ובחצי הדרך כבר נהיה תשוש בלי שום טיפת כח, וישב על הרצפה, אמר להם: אני לא יכול, לא יכול ללכת, אתם רוצים להרוג אותי – תהרגו אותי. אני כבר אזלו כוחותי, לא מסוגל ללכת אפילו לא עוד צעד אחד. בא חייל טורקי נתן לו בעיטות באכזריות עצומה, אבל הרב לא מסוגל ללכת, לא יכול. ראו שבאמת הוא לא מתחזה, ולא מחזיק פנים, אלא פשוט תש כוחו הולך למות, אמרו מה אנחנו צריכים אותו? שיישאר פה. והלכו הלאה. והוא נשאר בין שמים וארץ בחצי המדבר לבדו. וישב כך ובוכה. מה יעשה? כבר חצי מת. ישב ובוכה, והתפלל: רבי חיים [בן עטר] איפה אתה? איפה הזכות של אבא שלי? אביו של הרב הזה, רבי משה ע"ה, היה מנהגו כל יום שישי ללכת להר הזיתים, ולגמור כל ספר התהלים על קברו של אור החיים הקדוש, חוק ולא יעבור. ובליה בערב שבת שבת מדליק נרות שבת, ומדליק נר שמן מיוחד לכבוד רבי חיים בן עטר. לכן היה מתפלל לרבי חיים שיציל אותו בזכות אביו. אמר: כל הזכות של אבא שלי שבוע שבוע, כל משך חייו היה עושה, כל זה הלך לבטלה? כך היה יושב בוכה. ומהחום והתשישות נפל והתעלף על הרצפה. עברה שעה-שעתיים, ופתאום מרגיש רבי משה סבג, שמישהו מעיר אותו, דוחף אותו. והוא כבר היה תשוש וחסר כח לחלוטין, ואותו אחד אומר לו: חכם משה, קום! הגענו! אנחנו בדמשק. קום. והוא דוחף אותו, מוליך אותו, והוא חצי מטושטש, חצי ישן, חצי חולה, לא מבין מה מדברים אותו. אומר לו: מי אתה? ענה לו אותו האיש: אני חיים. קום! והושיב אותו שם. אמר לו לרבי משה: אל תדאג, הכל בסדר.

אחר כך כשהתעורר והבין מה היה איתו, ומה הציל אותו, אמר: אוי! האור החיים הקדוש בכבודו ובעצמו בא והציל אותי ולא היה לי שכל ולא היה לי הזדמנות לבקש ברכה ממנו! הייתי כולי רדום וכולי עייף מהחום והחלישות הזו. ומאותו זמן בירושלים קראו לו רבי משה בעל הנס. תשאלו את חכמי ירושלים הזקנים שהכירו את הרבנים בירושלים יספרו לכם עליו. זה שמו וזה זכרו. ואיפה הושיב אותו האור החיים? הוא ישב בדמשק עד שנגמרה המלחמה, מול המשטרה הטורקית, ושום דבר לא קרה לו, 'מול בית פעור', ומחפשים אותו, ושום דבר לא קרה לו. ללמדך שהקב"ה עושה נס – הוא עושה אותו עד הסוף. שום דבר רע לא יאונה לו. זה הכח העצום של הספר הקדוש הזה, החיבור הזה, אור החיים הקדוש.

סיפור ל"ג

מדברי הגאון הרב מנחם מנדל פומרנץ – הובא בהפוח טו תמוז תשפ"ג

בחודש ניסן שנת תשמ"ד נפטר בירושלים יהודי של צורה, תלמיד חכם מופלג וגבאי צדקה גדול שכל ימיו היו קודש לתורה וחסד, שמו היה ר' חיים ישראל הלטובסקי זצ"ל, מחשובי חסידי קרלין, ומי שאחר מיטתו הלך הרבי הקדוש מלעלוב רבי משה מרדכי זצ"ל ואמר לכולם זו אבידה לתורה, התורה מתאבלת עכשיו. זכה האיש והקים משפחה ענפה ומפוארת. חתנו הגדול היה האדמו"ר מפינסק קארלין, ה'אורחות אהרן'. בחצר חסידות פינסק קארלין ובעוד משפחות חסידיות ירושלמיות, חיים היום הרבה ילדים הנושאים את שמו של ר' חיים ישראל, אבל לא רבים יודעים ששמו המקורי של היהודי הגדול הזה היה ישראל, ואת השם חיים הוסיף לו אביו על שמו של האור החיים הקדוש וכך היה מעשה. האבא, ר' יהושע העשיל הלטובסקי ישב בביתו ולנגד עיניו הלך בנו ישראל הקטן ודעך כמו נר. הרופא הגדול שבא לראות את הילד כבר היה מיואש לגמרי, מבחינתי, כך הפטיר ביבושת, תוכלו כבר להוריד את הילד הגוסס מהמיטה ולהניחו על הארץ כאילו מת כבר. מחלה השתוללה בירושלים של אז, ועשתה שמות בבית משפחת הלטובסקי, אחיו ואחיותיו של ישראל קבר נפטרו וכעת ממתינים בחרדה ל"התפתחויות" עם הילד הנותר לפליטה.

האבא, איש חסיד ותלמיד חכם מפורסם, לא איבד זמן, ותוך רגעים ספורים עמד על ציונו של האור החיים הקדוש בהר הזיתים. הוא נצמד אל הציון כולו רוטט מבכי, מבקש מהקדוש ברוך הוא בזכות הצדיק רפואה עבור בנו היחיד שנשאר לו עלי אדמות, ובליבו גמלה ההחלטה: אני מוסיף את שמו של הצדיק האור החיים הקדוש לשמו של בני, ואני גם מקבל על עצמי להגות מידי שבוע בתורתו של האור החיים הקדוש ויהיה זה לרפואה שלימה עבור בני. רפואה מעל דרך הטבע לבן המוטל גוסס כאבן שאין לה הופכין. ר' יהושע העשיל התנער ממקומו, והחיש פעמיו לכיוון הבית אותו עזב כשהוא עטוף בתוגה וביגון. הוא נכנס לתוך הבית ועיניו נקרעו לרווחה. ישראל, עכשיו כבר 'חיים ישראל', ישב על מיטתו וביקש מים. מאותו רגע התחולל שינוי מדהים במצב, הילד הלך והבריא, ולימים היה לצדיק המפורסם ובעל הצדקה רבי חיים ישראל הלטובסקי שהאיר את העולם בתורתו ובצדקותיו שחילק לעניי ירושלים.